

[Glistrup.]

at give forbedrede afskrivningsmuligheder og andre fordele i forbindelse med virksomhedernes skatteansættelser, altså de særlige skatteregler, som i praksis navnlig har erhvervspolitisk sigte. Der må jeg da sige, at hvis jeg skulle vælge imellem pest og kolera, ville jeg da så langt foretrække at tage venstres forslag fremfor at følge socialdemokratiets vej. De giver nemlig en mere generel løsning for erhvervslivet uafhængigt af sære nådes- og gunstbevisninger i mere eller mindre mørke kanaler fra regeringskontorers side. Derfor skal der siges dette gode om den blok forslag, vi her har til anden behandling.

Fremskridtspartiets løsning på at bruge milliardbeløbene er som bekendt, at vi i stedet for skal gavne virksomhederne ved, at vi forhøjer den skattefri bundgrænse, altså med andre ord forhøjer den del af lønnen, som nu går tabt for de pågældende medarbejdere ved, at den bliver trukket i kildeskat. Hvis man forhøjede den skattefri bundgrænse til de af os foreslåede 28.000 kr., ville det betyde, at der kom 6.000 kr. mere i lønmodtagernes lommer, og det ville igen sige, at erhvervsvirksomhederne selvfølgelig ikke skulle lægge disse 6.000 kr. over på deres lønkonto. Vi vil med andre ord gavne erhvervsvirksomhederne over den produktionsfaktor, som hedder arbejdskraften.

Så er det, man må spørge i den nuværende konjunkturpolitiske situation: når man skal give disse midler, som vi er enige om at give til erhvervsvirksomhederne, er det da rigtigt at lette produktionsfaktoren kapital, maskiner osv., som der er tale om ved investeringsfradrag, bygningsafskrivninger osv., eller at lette produktionsfaktoren arbejdskraft? Og når vi står i en arbejdslededsituation, forekommer det fremskridtspartiet at være rigtigere at lette på, at arbejdskraften kan blive billigere ved, at man ikke skal betale så meget for den fra arbejdsgiverens side, end at lette på, at maskinparken kan blive billigere. Letter man på maskinparken, kan man i hvert fald komme til at skabe mere arbejdslededsituation, fordi det bliver en fordel at bruge maskinpark i stedet for at bruge arbejdskraft, og selv med venstres investeringsfradrag, højere afskrivningsprocent o. lign. får man ikke den umiddelbare virkning, for det er immervæk sådan, at køber man en maskine for 1 mill. kr., indvinder man først beløbet over mange år via afskrivningsreglerne, mens man

derimod gør det direkte på arbejdskraften i forbindelse med lettelse af den skattefri bundgrænse, som i øvrigt også giver betydelige administrative fordele og de mange andre fordele, vi kender fra den almindelige økonomiske diskussion.

Derfor er fremskridtspartiet stort set imod de grundtanker, der er i hvert tilfælde i de dyreste af de forslag, vi behandler her, nemlig dagsordenens pkt. 2-10, fordi vi mener, pengene bruges bedre ved, at man forhøjer den skattefri bundgrænse, end ved, at man forøger afskrivningsgrundlaget. Men som det fremgår af betænkningerne, skal dette principielle synspunkt selvfølgelig ikke afholde os fra i detaljer at tage stilling til hvert enkelt forslag, og de steder, hvor det ikke koster noget videre i pengebeløb, er vi selvfølgelig indstillet på at gå den vej og følge de anvisninger, som ligger i disse forslag.

Nu hørte vi alle sammen med stor interesse hr. Jens Peter Jensens indlæg tidligere i dag om, hvor forfærdelig dårligt disse forslag hidtil er blevet behandlet i folketinget. Jeg mener dog, det til en vis grad er partiernes egen skyld, at man ikke i betænkningerne forslag for forslag klart har redegjort for, hvorfor man vil stemme for det og det eller stemme imod det og det, og udtrykkeligt redegjort for, hvilke ændringsforslag man ønsker at stille. Men skønt jeg ikke har særlige aspirationer i retning af at være en skinhellig rad, vil jeg dog gerne sige, at hr. Jens Peter Jensens kritik ikke ramte fremskridtspartiet, for vi har i samtlige 48 betænkningensbidrag forklaret, hvad der er vor holdning til hvert enkelt forslag. Det skylder vi folkestyret, og det skylder vi ikke mindst de mennesker, som skal leve under disse love. For hr. Jens Peter Jensen var jo bestemt ikke den, der overdrev i sin beskrivelse af, hvad der sker her i disse dage.

Der sker det, at vi gennemfører lovregler af et indhold, som kan være aldeles ødelæggende og katastrofalt indgribende for mange mennesker rundt omkring i Danmark. Foreløbig har vi haft en førstebehandling sidste mandag, hvor der ikke var nogen, der sagde noget særligt om de enkelte lovforslag; der var ikke i det offentlige møde nogen som helst vejledning for befolkningen. Derefter har vi en andenbehandling i dag, hvor vi holder bunkebryllup en masse, og hvor vi nu f. eks. her står og behandler 9 forslag, som hver for sig nok for-